

hvis Hestene er normale Heste, som man i Almindelighed kan køre med paa en Landevej. Hvis derimod Hestene er særlig sky, er det en Uforsigtighed eller en Risiko at køre med dem, og saa er det naturligt, at Risikoen eller Tabet ogsaa falder paa Hestenes Ejer og ikke ubetinget skal bæres af den, der kører med Motorkøretøjet. Ogsaa her er den foreslaaede Regel i Overensstemmelse med fremmede Love. Nogle Love gaar endogsaa videre og lægger i endnu større Omfang Ansvar paa dem, som er ansvarlige for Motorkøretøjet.

I tredie Stykke er der Spørgsmaal om Ansvar, hvis der sker Skade paa de Passagerer eller det Gods, som befordres med Køretøjet, og det er da foreslaaet, at hvis Befordringen sker uden Vederlag, skal kun de almindelige Erstatningsregler gælde, hvorimod Automobillovens strengere Erstatningsregler skal gælde, hvis Vederlag betales. Det er overhovedet i de forskellige Automobillovninger et stærkt behandlet og meget omtvistet Spørgsmaal, hvorvidt de særlige Erstatningsregler for Automobil-drift skal gælde ogsaa overfor Passagerer og Gods, som befordres med Motorkøretøjer, eller om man her skal blive staaende ved de almindelige Erstatningsregler. Nogle Love, f. Eks. den tyske og svenske, anvender overalt kun de almindelige Erstatningsregler, men andre Love, f. Eks. den norske og østerrigske, gaar den Vej at anvende de strenge Regler, naar der gives Vederlag, men de almindelige Erstatningsregler, hvis Vederlag ikke gives. Det er det, vi er blevet staaende ved, og det forekommer mig, at det er en rigtig og naturlig Middelvej. Den, som betaler for at blive befordret med et Automobil, maa kunne vente, at der er saa fuldkommen Driftssikkerhed til Stede, som det overhovedet er muligt at fremskaffe, og hvis der altsaa er noget, som mangler i saa Henseende, maa han vente, at han har et omfattende Erstatningskrav overfor den, hvem Ansvar, fornuftigvis maa paahvile. Anderledes stiller det sig, naar Vederlag ikke betales. Den, der inviteres som Gæst til at køre i Automobilvogn, kan umuligt have samme Forventning om, at hans Vært, den, der har indbudt ham, vil paatage sig et vidtgaaende Ansvar overfor ham med Hensyn til Erstatning. Det er i vor Lovgivning en ganske almindelig Regel, at den, der modtager en Gave, ikke kan vente, at Giveren vil paatage sig et Ansvar overfor ham med Hensyn til Mangler ved Tingen, med Hensyn til Retsadkomsten eller den Slags Forhold. Det passer der overmaade godt, at naar man som en ren

Velvillie bliver inviteret til at køre i Motorvogn, saa har man ikke Krav paa Erstatning i det Omfang, som der kan blive Spørgsmaal om for betalende Passagerer, men man maa nøjes med de almindelige Erstatningsregler. End mere er det klart, at disse Regler maa være tilstrækkelige for dem, der inviterer sig selv, for Gadedrenge og lignende Personer, der hænger bag paa Vognen. Det vil sikkert findes urimeligt, at den, der kører med Motorvogn, skal bære strengt Ansvar overfor disse ubudne Gæster. Hvis man ganske i Almindelighed anvender Automobillovens Regler ogsaa overfor Passagerer og Gods, der befordres med Automobil, saaledes som det vel maatte forstaas, hvis man ingen Begrænsning gør, saa vilde et saadant Ansvar ogsaa komme til at paahvile Automobilejeren overfor saadanne ubudne Gæster, og det vil man vel nok finde ganske urigtigt. Det undgaas, hvis man gaar den Mellemvej, som er foreslaaet af Udvalget.

I 5te Stykke foreslaas det, at under Erstatningspligten skal bl. a. indbefattes Forpligtelse til at give Erstatning til en tilskadekommet Person for Lidelse, Lyde og Vansir ligesom ogsaa Pligt til at betale Begravelsesudgifter, hvis nogen er omkommet ved Automobilulykke. Det vil vist findes rimeligt og stemmer ganske med de Regler, som findes i de to Love, som jeg før citerede, Loven af 1898 og Loven af 1907. — Endelig findes der en omredigeret Regel angaaende Erstatning for Tab af Forsørger. Det er Tanken med den nye Redaktion, at man giver Erstatning til Børn, der fødes efter Dødsfaldet, og Erstatning til Børn udenfor Ægteskab. Det vil sikkert findes, at disse Tilfælde falder ind under den nye Redaktion, men derimod ikke under den gamle. Det er vistnok rigtigt at give Erstatning i disse Tilfælde, det er almindelig europæisk Ret, og det er ogsaa foreslaaet i Straffelovsudkastet, det Udkast, som nu er til Behandling i en Kommission, og særlig er dette Udtryk „en Forsørger“, som man maaske vil finde er en ny Formulering, hentet fra Professor Torps Straffelovsudkasts § 72. Naar det nu altsaa ses, at de Regler, som her er foreslaaede, endogsaa tænkes gennemført som almindelige i vor nye Straffelov, som vi forhaabentlig faar om ikke alt for lang Tid, vil det vel findes ganske rimeligt, at man anvender et saadant Synspunkt ogsaa her.

Ja, hermed skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Ændringsforslag Nr. 16 til Vedtagelse i dette høje Ting.